

ŠARLOTE LŪKASA

CHARLOTTE LUCAS

WIR
SEHEN UNS
BEIM
HAPPY
END

ŠARLOTE LŪKASA

ROMĀNS

No vācu valodas tulkojusi
Iveta Galēja

ZVAIGZNE

821.112.2-31
Lu 384

Charlotte Lucas

WIR SEHEN UNS BEIM HAPPY END

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
All rights reserved.
Cover art and image © www.buerosued.de

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Iveta Galēja, 2019

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8020-3

Manai māsai
Fraukei Šoinemanei

Paldies par visiem stāstiem,
kurus tu agrāk sacerēji man.

Beigās viss būs labi!
Ja nav labi, tad tās vēl nav beigas.
(Emīlija Fausta, nočiepts no Oskara Vailda)

Better Endings

Par mani

Ellas stāsti

Ellas dzīve

Ellas Hamburga

Ceturtdien, 3. oktobrī, plkst. 4.23

Aukstais kalns jeb Man šķiet, es neesmu pie pilna prāta!

Mani mīlie draugi tīmeklī!

Dziļā naktī vēl viens tekstiņš no manis, jo šodien – precīzāk sakot – vakarvakarā es tik traki satraucos, ka vienkārši nevarēju neuzrakstīt jaunu vēstījumu *Better Endings*.

F. atnesa uz mājām filmu, kuru gribēja noskatīties kopā ar mani. “Auksto kalnu” ar Džūdu Lo, Nikolu Kidmenu un Renē Zelvēgeri galvenajās lomās, un viņš dievojās, ka beigas būs laimīgas. Vēl vairāk, mans mīļotais līgavainis ņēmās apgalvot, ka “Aukstais kalns” esot tieši tas, kas vajadzīgs tādai romantiķei kā es, – grandioza filma ar vēl grandiozākām kaislibām.

Mjā, ko lai saku? Es biju satriekta! Tie, kuri ir redzējuši šo filmu, sapratīs, kāpēc: divarpus stundas jāmokās, sekojot līdzī notikumiem, kurus caurvij bailes, posts, bēdas un karš, un īsi pirms beigām pēc vienas vienīgas mīlas nakts kopā ar Nikolu Kidmenu Džūds Lo tiek nošauts!

Ka es saku, TIEK NOŠAUTS! *Love Interest*, blikš, blākš, bums, beigts! Vēl briesmīgākas beigas filmai laikam nevarētu izdomāt!

Protams, F. ilgi un dikti atvainojās un taisnojās, ka savā atmiņā kaut ko ir saputrojis. Bet tur jau nekas vairs nebija līdzams – manā prātā tās briesmīgās beigas kā iesēdās, tā palika.

Un tā nu es jau trīs stundas esmu pavadījusi pie datora, lai izdomātu “Aukstajam kalnam” laimīgas beigas, *Happy End*. Rezultātu ielādēju *šeit* un novēlu, lai tas sagādā jums jaukus un – galvenais – priecīgus mirkļus.

Tagad liekos gultā un ceru, ka izdosies daudz maz normāli izgulēties. Vismaz labi, ka rīt (šodien) ir brīvdiena, tā ka nav tik agri jāceļas. Starp citu, nākamnedēļ atkal uzrakstīšu drusku plašāk par gatavošanos kāzām. Tā lieta pamazām kļūst nopietna, un mums tuvākajā laikā jāizlemj, kur gribam svinēt, citādi drīz vien visas

vietas būs aizņemtas. Esmu jau atradusi pāris labu vietīņu tepat augšā, ziemeļos, un ar tām tad arī jūs iepazīstināšu. Bet šobrīd "Aukstais kalns" gan bija svarīgāks par pārējo.

Arlabunakti visiem! Un vienmēr atcerieties:

beigās viss būs labi!

Ja nav labi, tad tās vēl nav beigas.

Lai jums viss labi,

jūsu Ella Cinderella

Komentāri (256)

Daiļā Mēnessapņotāja, plkst. 7.33

Ak jēziņ! Aukstais kalns! Man pēc tam toreiz arī rādījās murgi, tiik briesmīgas likās beigas! Nē, īstenībā visa filma bija baisa. Ko gan tas F. iedomājās? Viņš taču citkārt ir tik uzmanīgs un mīļš! Mīļā Ella, es tevi skauju cieši jo cieši. Un liels paldies par tavām jaunajām laimīgajām beigām, tūlīt ķeršos pie lasīšanas. 😊

Mirdzošā feja XXL, plkst. 7.38

Vājrāts! Es šo filmu neesmu redzējusi, bet, spriežot pēc tā, ko tu raksti, labi vien ir. Patiešām stulbi no F. puses, viņš tev ir parādā milzīgu puķu pušķi! Arlabunakti un saldus (cerams!) sapņus! Tu to esi pelnījusi!

Loveisallaround_82, plkst. 7.41

Paldies, paldies, PAAALDIES! Šī filma jau gadiem ilgi neiziet man no prāta un tagad, pateicoties tev, ir dabūjusi jaunas beigas. Ella, tu vienkārši esi ģeniāla!

BLOXXX BUSTER, plkst. 8.11

Kas šitās par stulbībām? Aukstais kalns ir gadsimta grāvējs, un tas, kurš pēc tam ņerkst, ir izkūkojis prātu! Un nezina, kur likt savu laiku. Vienas vienīgas būbu blēņas!

Little_Miss_Sunshine_and_Princess, plkst. 8.17

Turi muti, Bloxxx! Ja tev Ellas lapa nepatīk, tad nelasi! Tāpēc, lūdzams, paņem un paspēlē kādu spēlīti savā Playstation vai kurni pie televizora!

Ella Cinderella, plkst. 8.23

Paldies, Miss Sunshine! ♥

Little_Miss_Sunshine_and_Princess, plkst. 8.24

Tu jau atkal esi nomodā? Vai tad nekrīti uz deguna no pārguruma?

Ella Cinderella, plkst. 8.28

Esmu jau esmu! 😊

Lasīt pārējos 248 komentārus

Ja nu bija kaut kas, par ko Emīlija Fausta, saukta par Ellu, nešaubījās ne mirkli, tad tā bija pārliecība, ka jebkurš notikums ir labs tik lielā mērā, cik labas ir tā beigas.

Filips zināja šo uzskatu. Saprotams, viņš to zināja, galu galā abi jau vairāk nekā sešus gadus skaitījās pāris, un viņš zināja, ka Ella nespēj paciest, ja grāmata vai filma slikti beidzas. Tieši tāpēc tagad Ella, nīkdama rindā ķīmiskajā tīrītavā Otenzes galvenajā ielā un ar Filipa trenci rokās gaidīdama, kad priekšā stāvošā kliente beidzot būs izvilkusi visus drēbju gabalus no lielā veļas maisa un izklājusi uz letes, vēl joprojām nespēja norīt dusmu kamolu.

Pavecā dāma savu uzdevumu pildīja ārkārtīgi gausi un apdomīgi. Katru kreklu, blūzi un bikses viņa ņēma laukā no maisa pa vienam, uzstutēja uz deguna lasāmbrilles – kuras, pats par sevi saprotams, meklējot nākamo apģērba gabalu maišelī, atkal noņēma – un ar apbrīnojamu pedantismu norādīja pieņēmējai uz katru traipu, ko vajadzēja iztīrīt. “*Super & Sauber*” firmas darbiniecei bija eņģeļa pacietība, un viņa kopā ar klienti noliecās pār katru uz letes izklāto *corpus delicti*¹.

Te jau cilvēks varēja lēkt vai no ādas ārā. Vismaz Ella tā jutās; viņa jau mājās ar izmazgājamu marķieri bija skaidri un saskatāmi iezīmējusi neglītās sarkanvīna šļakatu atstātās pēdas uz Filipa mēteļa apmēram krūšu augstumā. Tieši tā, kā savulaik mājsaimniecības skolā bija iemācījusi Ellas skolotāja Margarete Šlommere. Lai Dievs mielo viņas dvēseli!

Ella neuzkrītoši ielūkojās rokaspulkstenī, lai nekļūtu ne-taktiska un nesamulsinātu nedz padzīvojušo dāmu, nedz

¹ Galvenie vainas pierādījumi. (*Latīņu val.*)

darbinieci. Jau veselas desmit minūtes viņa mīņājās šeit uz vietas – un tikai tāpēc, ka bija grasījusies aši nodot tīrīšanā Filipa trenci, lai pēc tam ķertos pie pārējiem šīsdienas darbiem.

– Un jūs palūkojiet šito! – Priekšā stāvošā kliente sašutusi rādīja. – To gulaša traipu neizdevās dabūt laukā pat pie sešdesmit grādiem. Mans vīrs nekad nav ar mieru apsiet servjeti, kaut gan es viņam jau tūkstošiem reižu esmu teikusi...

Ella apsvēra, vai nevajadzētu vienkārši bez paskaidrojuma iet prom no tīrītavas. Bet tad viņa *tomēr* būtu samulsinājusi abas dāmas un bezjēdzīgi izniekojusi jau aizritējušās desmit minūtes. Turklāt Filipam šis bēšais mētelis bija vajadzīgs pēc iespējas drīz. Galu galā bija taču ceturtais oktobris, un kad tad vēl lai velk mugurā starpsezonas mēteli, ja ne rudenī un pavasarī.

Lai kaut kā īsinātu laiku, Ella sāka apcerēt, kas tieši raksturīgs starpsezonas jeb pārejas laika apģērba gabalam un par kādu pāreju īsti ir runa. No vasaras laika uz ziemas laiku un no ziemas atpakaļ uz vasaru – tā tad par rudenī un pavasarī, tiktāl skaidrs, tā bija pieņemts uzskatīt. Bet vai bija spēkā stingri nosacīti termiņi? Vai 22./23. septembris un attiecīgi 20./21. marts bija neapgāžami noteikti datumi, kad no kastēm ar pretkožu līdzekļiem jāvelk laukā starpsezonas jakas un mēteļi?

Šķiet, šajā ziņā neeksistēja nekādas nopietni vērā ņemamas likumsakarības, jo Filips valkāja trenci gandrīz visu gadu līdz ziemei un bija uzģērbis arī iepriekšējā vakarā, kad kopā ar kādu klientu “pazuda” vakariņās. Tas nekas, ka vakar skaitījās brīvdiena, turklāt Ellu šis fakts (pazušana, ne jau mēteļa uzvilšana) bija zināmā mērā saniknojis, pat vēl vairāk nekā vilšanās par “Auksto kalnu” aizvakar.

Ella novirzīja domas atpakaļ pie pārejas laika apģērbiem, jo nevēlējās sevi uztraukt, prātojot par līgavaini. Nākamgad viņi apprecēsies, 21. augustā. Noteikti istais laiks gaisīgai vasaras kleitai. Ella vismaz tā cerēja, lietainajā Hamburgā jau nekad nekas nebija pavisam droši.

– Jā, lūdzu?

Ella satrūkās un paskatījās pāri letei. Uz viņu lūkojās pieņēmēja ar mudinošu izteiksmi sejā. Pirmajā mirklī Ella gandrīz nespēja aptvert šo laimi – vecā dāma, kas stāvēja viņai priekšā, bija nemanot izgājusi no tīrītavas, un nu bija pienākusi Ellas kārtā.

– Uz mēteļa ir sarkanvīna traips, – viņa paskaidroja un pasniedza trenci. – To vietu es jau iezīmēju.

– Ļoti labi, – pieņēmēja sacīja. – Tad es iekasēšu četrpadsmit eiro.

– Tieši tā. – Ella pasniedza viņai desmit un piecu eiro naudaszīmes, ko bija turējusi rokā. – Kad varu nākt pakaļ?

– Nākamajā otrdienā.

– Vai ātrāk nav iespējams? Mums tas mētelis steidzami nepieciešams.

Sieviete ar galvas mājienu norādīja uz skatlogu – laukā lietus gāza straumēm, lāses plikšķēja uz bruģa plāksnēm. – Šitādā laikā es drīzāk gan ieteiktu jums citu apģērbu.

– Šopēcpusdien laikapstākļi atkal uzlabošoties, – Ella atrauca, apņēmusies nepadoties bez cīņas. Un piebilda: – Mēs grasāmies uz pāris dienām aizceļot. – Tas gan neatbilda patiesībai, taču teorētiski varēja notikt. Īss izbrauciens pie jūras, no Filipa puses izplānots kā romantisks pārsteigums, tikai viņš un Ella mazā namiņā ar niedru jumtu Libekas liča piekrastē... *Ja šajā mirklī ienāks jauns klients, tad izdosies*, Ella iedomājās un trīsreiz cieši samiedza acis.

Iedzinkstējās zvaniņš pie durvīm. Ella pagriezās un ieraudzīja tīni, kurš ar polietilēna maisu padusē bija ienācis tīrītavā. Tad viņa atkal pievērsās letei.

– Nu labi. – Pieņēmēja uzsmaidīja Ellai. – Atradišu kādu spraudziņu starp pasūtījumiem, rīt priekšpusdienā nāciet pakaļ.

– Lieliski, nu gan mans vīrs priecāsies! – Vārds “vīrs” Ellai itin viegli izspruka pār lūpām, pie sevis viņa Filipu jau sen tā sauca. Savos trīsdesmit divos gados nodēvēt viņu par draugu